

Sygn. akt **IV Ka 399/24**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Mirosław Kędziński

Protokolant stażysta Damian Biesiekierski

przy udziale Tomasza Brunke - prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz-Północ w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 16 lipca 2024 r.

sprawy

O. S., c. P. i K., ur. (...) w B.

K. W., c. D. i J., ur. (...) w T.

K. L., s. W. i A., ur. (...) w B.

oskarżonych z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońcę oskarżonej O. S.

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 7 lutego 2024 r. sygn. akt XI K 398/23

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- wymierza oskarżonej O. S. opłatę w wysokości 720,00 (siedemset dwadzieścia) złotych, a oskarżycielowi posiłkowemu Spółka (...) opłatę w wysokości 100,00 (sto) złotych za II instancję oraz obciąża ich w częściach po 1/2 wydatkami postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 399/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2.	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 07.02. 2024 r., sygn. XI K 398/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Obrońca oskarżonej wyrokowi zarzucił: 1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia: - art. 7 KPK w zw. z art. 2 § 1 pkt. 1-3 KPK oraz art. 2 § 2 Kodeksu postępowania karnego poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego (w tym logowania ze stacji (...) i wyjaśnień oskarżonej O. S.), bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, polegającą na w pełni chybnym przyjęciu, że niemożliwym było przemieszczenie się przez oskarżoną O. S. w ok. 10 minut z ul. (...) w B. na R. (...) oraz przez oskarżoną K. W. z ul. (...) w B. na R. (...), podczas gdy z dowodu z logowania telefonów oskarżonych ad.1 i ad. 2 ze stacji (...) wynika, że Sąd powinien dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonej, - art. 7 KPK w zw. z art. 2 § 1 pkt. 1-3 KPK oraz art. 2 § 2 Kodeksu postępowania karnego poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodu z opinii biegłego sądowego P. Ź. (1), bez uwzględnienia zasad prawidłowego	# zasadny
2.		# częściowo zasadne
3.		# niezasadne

rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, polegającą na niewłaściwym przyjęciu, że w ogóle nie doszło do kontaktu obu pojazdów oskarżonych, a biegły nie odniósł się w ogóle do kwestii np. pneumatycznego zawieszenia pojazdu czy rodzaju opon pojazdów, które miały wpływ na ślady zdarzenia,

- art. 170 § 1 pkt 5 KPK poprzez błędne oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z pisemnej opinii uzupełniającej biegłego P. Ź. (1), ponieważ na rozprawie z dnia 1 lutego 2024 r. podniesiono przez obrońcę Jednego z oskarżonych istotne okoliczności, które mogą mieć kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a do których nie odniósł się w ogóle biegły sądowy, jak brak odniesienia się przez biegłego sądowego do rodzaju opon obu pojazdów uczestniczących w zdarzeniu, co mogło mieć znaczenie dla śladu zderzenia się tych dwóch pojazdów dnia 22 maja 2022 r. na R. (...) w B., jak również brak odniesienia się przez biegłego do posiadania pneumatycznego zawieszenia przez A. (...), które wpływa na podwyższenie i obniżenie poziomu zawieszenia tego samochodu,

- art. 5 § 2 KPK, które polegało na błędnym nierozstrzygnięciu wątpliwości na korzyść oskarżonej O. S. oraz błędnym niezastosowaniu zasady in dubio pro reo i wydanie orzeczenia na niekorzyść oskarżonej O. S. w sytuacji, w której żaden dowód nie wskazywał jednoznacznie na sprawstwo oskarżonej, przez co w konsekwencji błędnie uznano, że oskarżona O. S. działała wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi

oskarżonymi i uznano oskarżoną O. S. za winną zarzucanego jej czynu i zastosowano art. 13 § 1 KK w zw. z art. 286 § 1 KK w zw. z art. 4 § 1 KK oraz błędnie wymierzono oskarżonej karę na podstawie art. 11 § 3 KK w zw. z art. 286 § 1 KK w zw. art. 4 § 1 KK,

2. na podstawie art. 438 pkt 3 KPK błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia, a który polegał na mylnym ustaleniu przez Sąd I instancji, że oskarżona O. S. działała wspólnie i w porozumieniu z K. L. oraz K. W., podczas gdy w rzeczywistości oskarżona nie знаła tych osób, jak również na mylnym ustaleniu, że nie doszło do zdarzenia drogowego dnia 22 maja 2022 r. z tego powodu, że niemożliwym było przemieszczenie się przez oskarżoną O. S. w ok. 10 minut z ul. (...) w B. na R. (...) oraz przez oskarżoną K. W. z ul. (...) w B. na R. (...), podczas gdy logika i doświadczenie życiowe wskazują, że w dniu zdarzenia (niedziela) w pełni możliwe było przemieszczenie się przez oskarżone w to miejsce w mniej niż 10 minut.

***Pełnomocnik oskarżyciela
posiłkowego wyrokowi
zarzucił:***

zaskarżył powyższy wyrok w odniesieniu do wszystkich oskarżonych tj. O. S., K. W. oraz K. L. w zakresie w jakim Sąd nie orzekł o środkach kompensacyjnych na niekorzyść oskarżonych,

3. wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na treść orzeczenia w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o środkach kompensacyjnych polegający na przyjęciu, iż w przedmiotowej sprawie oskarżyciel

	<p>posiłkowy nie poniósł szkody z uwagi na odmowę wypłaty odszkodowania, podczas gdy prowadzenie procesu likwidacji szkody za którą Ubezpieczyciel nie był odpowiedzialny skutkowało powstaniem szkody w jego majątku, co w konsekwencji doprowadziło do nieuwzględnienia wniosku oskarżyciela posiłkowego w przedmiocie zasądzenia na podstawie art. 46 § 2 kodeksu karnego nawiązki.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. 1-2. Zarzuty niezasadne.</p> <p>Podkreślić na wstępie należy, że stanowisko apelujących, obarczone jest błędem logicznym wewnętrznej sprzeczności. Zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie może być bowiem podnoszony jednocześnie z zarzutem naruszenia art. 7 k.p.k., gdyż dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania. Niedające się usunąć wątpliwości mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów. Zatem przepisy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny (tak: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013 r., LEX nr 1400594 oraz z dnia 6 lutego 2013 r., V KK 270/12, LEX nr 1293868). W konsekwencji podniesienie zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. wyklucza możliwość skutecznego wysunięcia zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k.</p>		

Zgodnie z utrwalonym od lat poglądem, wyrażanym tak w doktrynie jak też w judykaturze, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnętrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej.

Skarżący, wyrażając własną odmienną oceną dowodów i wyprowadzając własne wnioski w tym zakresie nie wykazał w wiarygodny i przekonywający sposób, aby ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti nosiła cechy dowolności (wykraczając tym samym poza granice ocen swobodnych zakreślone dyrektywami art. 7 k.p.k.). Tego rodzaju uchybień jakie skarżący podnosił w związku z oceną czynu zarzucanego oskarżonej, aby rodziły one wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku w tym zakresie, Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie jednak nie stwierdził. Rzecz w tym, że dla skuteczności zarzutu tego rodzaju (ukierunkowanego na kwestionowanie oceny dowodów) nie wystarczy wysłowienie własnego stanowiska, odmiennego od ustaleń Sądu meriti. Konieczne jest natomiast wykazanie w oparciu o dowody i ich wnikliwą

ocenę, że ustalenia te są błędne, wskazanie możliwych przyczyn powstałych błędów i wszechstronne uargumentowanie własnego odmiennego stanowiska.

Sąd Okręgowy stwierdził, że obrońca tego rodzaju argumentacji i na takim poziomie jej przekonywalności, nie przedstawił. Wbrew jego twierdzeniom, analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwala w pełni na podzielenie przekonania Sądu meriti o tym, iż oskarżona swoim zachowaniem zrealizowała znamiona zarzucanego jej czynu. Niedostatecznie pogłębiona argumentacja skarżącego całkowicie traci swą przekonywalność w konfrontacji ze zgromadzonymi w sprawie dowodami zwłaszcza w postaci wiarygodnych opinii biegłego zeznań świadków i innych dokumentów, których łączna synteza w pełni oddaje całokształt okoliczności zdarzeń będących przedmiotem oceny i która bez wątplenia pozwalała Sądowi pierwszej instancji na przyjęcie prawidłowych ustaleń w zakresie, które włączone zostały do podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku.

Apelacja nie dostarcza dostatecznych argumentów mogących przemawiać za zasadnością jej uwzględnienia, a co za tym idzie, uzasadniać możliwości odmiennego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, ów środek odwoławczy zawiera jedynie odmienną, jednostronną ocenę materiału dowodowego, a podniesione w nim argumenty mają charakter stricte polemiczny a w szczególności abstrahują od treści zebranych dowodów.

Skarżący nie wykazał, aby w zaskarżonym wyroku, przy ocenie wyjaśnień oskarżonych, opinii biegłego oraz dokumentów zebranych w sprawie, Sąd dopuścił się obrazy art.7 kpk.

Apelacja zawiera odmienną ocenę dowodów, korzystną dla oskarżonej i sprowadza się do założenia, że dowody „niekorzystne” dla oskarżonej są niewiarygodne i należy odmówić dania im wiary, a uznać za wiarygodne odmienne twierdzenia oskarżonej i wspierających je wyjaśnienia pozostałych oskarżonych.

Sąd Okręgowy nie podziela zatem stanowiska skarżącego, że w przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia przepisów art. 7 k.p.k., które to naruszenie miało skutkować błędami w ustaleniach faktycznych.

Zdaniem Sądu Okręgowego ocena dowodów poczyniona przez sąd I instancji jest bezstronna, pełna i wolna od błędów faktycznych czy logicznych oraz zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, natomiast próby jej podważenia przez skarżącego są niczym innym jak zwykłą polemiką ze swobodną oceną dowodów, co czyni zarzut obrazy art.7 kpk niezasadny.

Stwierdzić w tym miejscu należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych, pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art.7 kpk) wtedy, gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2§2 kpk),

- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk),

- jest wyczerpująco i logicznie
– z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego
– uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424§1 pkt 1 kpk).

W ramach realizacji zasady zawartej w art.7 kpk sąd ma prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia oskarżonego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka (czy też wyjaśnieniom oskarżonego), co do innych okoliczności – pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonywujący (jak ma to miejsce w niniejszej sprawie) uzasadni (OSNKW 1974/7-8/154, OSNKW 1975/9/133).

Wszystkie te wymogi spełnia ocena dowodów, o której mowa w apelacji (a także pozostałych zebranych w sprawie) dokonana przez Sad I instancji i zaprezentowana w szczegółowym uzasadnieniu wyroku.

Nadto, jak wielokrotnie podkreślano zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie, istotnym czynnikiem kształtującym przekonanie sądu o wartości osobowego środka dowodowego są spostrzeżenia i wrażenia odniesione w toku bezpośredniego przesłuchania na rozprawie.

Kontrola instancyjna oceny dowodów z natury nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością, sprowadza się natomiast do

sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów lub logicznej błędności rozumowania i wnioskowania), albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 lutego 2004 r IV KK 323/03 Prok. i Pr. 2004/8/9).

Skoro więc ocena zebranych w sprawie dowodów, a więc wyjaśnień oskarżonych, opinii biegłego i pozostałych dowodów dokonana została przez Sąd Rejonowy z należytą starannością i wnikliwością, nie zawiera błędów natury logicznej, jest zgodna ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, to pozostaje ona pod ochroną art.7 k.p.k.

Szczególne znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie ma opinia biegłego P. Ż..

Sąd odwoławczy w pełni podziela sporządzoną w toku postępowania opinię tego biegłego; żadną miarą nie sposób uznać za zasadną argumentację obrońcy kwestionującą trafność opinii biegłego; w ocenie sądu odwoławczego opinia ta jest pełna, jasna, logiczna i zasługuje na aprobatę, a jej wnioski są zbieżne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego;

- nie może budzić wątpliwości, że biegły ten dysponuje wiadomościami specjalnymi niezbędnymi dla stwierdzenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy; ma określone wykształcenie specjalistyczne, doświadczenie zawodowe a przy tym jest biegłym

z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Bydgoszczy; nie sposób zatem zasadnie negować kompetencji biegłego w zakresie zlecenia organu procesowego;

- należy podkreślić, że biegły oprócz opinii głównej, opiniował też ustnie na rozprawie przed sadem I instancji, odpowiadając na pytania obrońcy oskarżonych, odnosząc się do zadawanych pytań, konfrontując tym samym swoją opinię z ich stanowiskiem;

- brak było podstaw dla uzupełnienia opinii lub powołania innego biegłego; stwierdzić należy, że - jak wynika z art. 201 k.p.k. - o wadliwości opinii biegłego, czyniącej z niej niemiarodajne źródło dowodowe i powodującej konieczność ponowienia takiego dowodu, można mówić w sytuacji gdy opinia jest niepełna lub niejasna albo gdy zachodzi sprzeczność w samej opinii lub między różnymi opiniami w tej samej sprawie; wówczas - jak wynika z powołanego przepisu - można wezwać ponownie tych samych biegłych lub powołać innych;

- żadna ze wskazanych wyżej możliwych sytuacji nie ma miejsca w niniejszej sprawie. Jest oczywiste, że wiadomości specjalne ze swej istoty są atrybutem biegłych, a kontrola opinii przez organ procesowy – siłą rzeczy – doznaje tu pewnych ograniczeń. Jednakże wg sądu II instancji z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania oraz zupełności, jasności opinii oraz braku sprzeczności, opinia nie budzi żadnych wątpliwości.

Należy dobitnie podkreślić, że z uwagi na fakt, iż obrońca w toku postępowania nie formułował pod adresem opinii biegłego ani

zarzutu ich niepełności, bądź niejasności, jak też w zasadzie nie wskazywał elementów jej wewnętrznej sprzeczności, a w sposób polemiczny kwestionował poszczególne tezy w niej zawarte, argumentacja ta nie znajduje żadnego uzasadnienia i w postępowaniu odwoławczym oscyluje w granicach oczywistej bezzasadności.

Samo bowiem kwestionowanie opinii biegłego bez wiarygodnego, przekonywającego i opartego na faktach lub niepodważalnej logice analitycznego rozumowania, bez wykazania, że opinia przyjęta przez sąd jest niejasna, niepełna, merytorycznie błędna, wewnętrznie niespójna a także bez wykazania, że konkretne dokumenty (ewentualnie przez biegłego wcześniej nieuwzględnione) mogłyby doprowadzić do zmiany wniosków biegłego, bez zarazem przekonywającego uargumentowania, w jaki sposób i dlaczego ten lub inny wskazywany fakt mógłby rolę taką odegrać – nie może prowadzić do podważenia ocen i ustaleń Sądu. Jeżeli opinia biegłego jest przekonująca i zupełna dla sądu, to fakt, iż opinia taka nie jest przekonywająca (niepełna) dla stron procesowych, nie jest przesłanką jej podważenia i następnie dopuszczenia kolejnej opinii w oparciu o przepis art.201 k.p.k. Zwłaszcza zaś nie może stać się podstawą do stosowania tego przepisu procesowego okoliczność, że strona ta, wdając się samodzielnie w spekulacje myślowe natury specjalistycznej, dochodzi w rezultacie do przekonania, że wnioski natury ściśle fachowej - i to w dziedzinie, w której z natury rzeczy brakuje stronie wiadomości specjalnych - są błędne.

Reasumując ten fragment rozważań należy podkreślić, że podstawą oceny dowodu z opinii biegłego przez sąd orzekający, nie może być, z natury rzeczy, polemika stron z czysto fachowymi opiniami specjalistów, a jedynie jej analiza logiczna.

Skarżący nie dostrzega bowiem, iż dowód z opinii biegłego przeprowadza się wtedy, gdy dla stwierdzenia pewnej okoliczności niezbędne są wiadomości specjalne, często niedostępne sądowi i stronom postępowania. Niezależnie od deklaracji, że to sąd jest najwyższym biegłym, to biegły posiada wiadomości specjalne, niedostępne sądowi i stronom postępowania. Sąd nie może przecież odrzucić specjalistycznych opinii biegłego i przyjąć w sprawie własnego, odmiennego stanowiska (tak SN w wyroku z 3 marca 1981r, IV KR 271/80, OSNPG 8-9/1981. poz.101).

W niniejszej sprawie dowód z opinii biegłego P. Ż. nie budzi zastrzeżeń sądu odwoławczego; z kolei jej negacja przez obrońcę, choć merytorycznie niezasadna, to jednak jest dopuszczalna, jako realizacja przez obrońcę nieskrępowanego prawa do obrony oskarżonej. W szczególności, odnosząc się wprost do argumentacji obrońcy, należy zauważyć że:

- nie ma podstaw dla dopuszczenia opinii uzupełniającej biegłego w celu „ ponownego wykonania pomiaru samochodu A. (...) i jego porównania do pomiarów uszkodzeń uwidocznionych na zdjęciach pojazdów, przy uwzględnieniu pneumatycznego zawieszenia samochodu A. (...) na fakty powstania uszkodzeń

obu pojazdów biorących udział w zdarzeniu..., wykonania pierwotnego pomiaru bez uwzględnienia różnic w poziomie zawieszenia A. (...) na skutek posiadania przez samochód A. (...) pneumatycznego zawieszenia, wpływu pneumatycznego zawieszenia w samochodzie A. (...) na ślady zderzenia, rodzaju opon zamontowanych w samochodzie V. (...) ich charakterystyki (w tym w stosunku do zamontowanych felg),” skoro kwestia wyposażenia przez samochód A. (...) w pneumatyczne zawieszenie oraz w określone opony i felgi była podnoszona przed sądem I instancji, rodzaj opon i felg wynika dodatkowo z dokumentacji fotograficznej a biegły opiniował w tym zakresie ustnie na rozprawie;

- biegły (na k. 251-2) „... wykluczył by uszkodzenia V. i A. ukazane na zdjęciach powstały podczas ich kontaktu ..., ...nie porównywał wysokości uszkodzeń ale charakter przeszkody i możliwe strefy oddziaływania...,... np. istniała niezgodność charakteru przeszkody w przypadku kontaktu lewego boku samochodu V. i klosza lampy i drzwi A., otarcia na lusterku i drzwiach powstały od tej samej przeszkody w tym samym czasie i nie był to samochód V...,,...kontakt z V. miałby charakter wzdłużny a nie ukośny, to nie byłyby miejscowe otarcia ale pasmowe a więc zupełnie inne...,... wystąpiłaby przeszkoda o charakterze płaskim bo przeszkoda płaska nie powoduje pojedynczych zarysowań ... ,, to nie jest kwestia wysokości pojazdu, bo otarcia są ukośne ku dołowi i one są związane z tą samą przeszkodą, „. Dalej zdaniem biegłego „ jeżeli byłaby zgodność charakteru przeszkody i różnica wysokości na granicy kilku centymetrów to bym tego nie

wykluczył, ... nie ma zatem znaczenia kwestia wysokości uszkodzeń....”.

W konsekwencji nietrafny jest zarzut obrazy art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. Nieuprawnione jest stanowisko, że każda inicjatywa dowodowa winna być bezkrytycznie akceptowana przez sąd. Jest zgoła inaczej, bo oddalenie wniosku dowodowego pozostaje uprawnieniem sądu, które wprost przewiduje art. 170 § 1 k.p.k. Jeśli sąd prawidłowo i umotywowował swoje stanowisko co do niezasadności uwzględnienia dowodu wnioskowanego przez obrońcę i uznał go za obstrukcję postępowania, to stanowisko takie w żadnym razie nie może dawać podstawy do wysunięcia zarzutu braku uwzględnienia okoliczności sprawy. Sąd I instancji oddalając (na k. 252) wniosek dowodowy obrońcy swoje stanowisko prawidłowo, ze wskazaniem właściwych podstaw prawnych uzasadnił. Dowód w postaci uzupełniającej opinii biegłego dotyczył bowiem okoliczności wyjaśnionych na rozprawie i zmierzał do przedłużenia postępowania.

Jakkolwiek nie sposób odmówić racji obrońcy eksponującego możliwość przemieszczenia się przez oskarżoną O. S. w ok. 10 minut z ul. (...) w B. naR. (...) oraz przez oskarżoną K. W. z ul. (...) w B. naR. (...), to jednak z faktu tego wywodzi on zbyt daleko idące wnioski. To, że teoretycznie oskarżone miały możliwość bycia na miejscu zdarzenia nie wynika, że do niego doszło oraz że miało ono deklarowany przez nie przebieg.

Także wydruki z komunikatora internetowego sugerujące kolizję pojazdów, realnie niczego wprost nie dowodzą a równie uprawnioną jest

teza, że zostały z góry zaplanowane dla uprawdopodobnienia losowości kolizji drogowej. Przecież w warunkach powszechnej świadomości możliwości sprawdzenia bilingów telefonicznych, treści wiadomości tekstowych, logowania się w określonych miejscach, może pojawić się pokusa wytworzenia faktów uprawdopodobniających zdarzenie.

Z tych też względów, z braku na telefonach oskarżonych dowodów ich znajomości, nie musi wynikać, że nie porozumiewali się w inny sposób i w konsekwencji działali wspólnie i w porozumieniu.

Nie ma też w sprawie naruszenia zasady in dubio pro reo. Jest ono możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec niemożliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego; gdy pewne ustalenia faktyczne zależne są od np. dania wiary lub odmówienia jej wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny, wynikającej z treści art.7 kpk (wyrok Sądu Najwyższego z 11 października 2002r – V KKN 251/01, OSN Prok. i Pr. 2003r, nr 11, poz.5). W przedmiotowej sprawie sąd I instancji nie miał żadnych wątpliwości co do ustaleń faktycznych, których dokonał po ocenie całokształtu materiału dowodowego respektując zasady

poprawnego myślenia, co znalazło odzwierciedlenie w rzeczowym i logicznym uzasadnieniu swojego stanowiska. Dlatego nie można przyjąć, że sąd I instancji naruszając zasadę wynikającą z art.5§2 kpk rozstrzygnął wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, skoro takowych wątpliwości w ogóle nie powziął.

Finalnie w pełni uprawniona jest teza o braku wątpliwości co do winy O. S. w zakresie zarzucanego jej czynu.

Ad. 3 Zarzut niezasadny albowiem:

- szkoda wynikająca z przestępstwa musi zostać określona i udowodniona (vide: wyrok SN z dnia 21 listopada 2002 r., III KKN 269/00, LEX nr 74459), a orzeczenie w tym przedmiocie obejmuje równowartość rzeczywistej szkody wynikłej bezpośrednio z przestępstwa, bez uwzględnienia przy ustalaniu jej wysokości tych składników i elementów szkody, które wynikły z następstw czynu (vide: A. Marek, Komentarz do art. 46 § 1 kodeksu karnego, LEX nr 59724);

- szkodą, do której naprawienia sąd zobowiązuje skazanego na podstawie art. 46 § 1 k.k., jest wyłącznie szkoda wynikła bezpośrednio z przestępstwa i nie jest dopuszczalne uwzględnianie przy ustaleniu jej wysokości tych składników szkody, które wynikły z następstw czynu, np. odsetek (zob. np. wyrok SN z 17.07.2014 r., III KK 54/14, OSNKW 2015/1, poz. 4);

A zatem podawana przez pokrzywdzonego szkoda nie pozostawała w związku

<p>przyczynowo-skutkowym z przestępstwem popełnionym przez oskarżonych i o ile szkoda ta w ogóle powstała, to nie wynikała ona bezpośrednio z czynu, którego dopuścili się oskarżeni, ale ewentualnie z jego następstw.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca wniosł o zmianę wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy poprzez uznanie oskarżonej O. S. za niewinną popełnienia zarzucanego jej czynu</p> <p>Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od wszystkich Oskarżonych solidarnie na rzecz Oskarżyciela posiłkowego kwoty w wysokości 10.000 zł tytułem nawiązki oraz zasądzenie od każdego z Oskarżonych na rzecz Oskarżyciela posiłkowego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec ustaleń i argumentacji Sądu Rejonowego obrońca nie przedstawił przekonującej argumentacji pozwalającej na zmianę zaskarżonego wyroku; apelacja zawiera odmienną ocenę dowodów, w istocie sprowadza się do odmiennej a przy tym wyłącznie polemicznej oceny poszczególnych okoliczności sprawy; tymczasem w oparciu o zebrane dowody i ich wnikliwą ocenę, nie sposób uznać, iżby ustalenia faktyczne Sądu były błędne.</p>		

Finalnie nie ma żadnych podstaw do negowania rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie zawinienia oskarżonej.

Z kolei szkodą, do której naprawienia sąd zobowiązuje oskarżonego na podstawie art. 46 § 1 k.k., jest wyłącznie szkoda wynikła bezpośrednio z przestępstwa; nie jest więc zasadnym domaganie się przez oskarżyciela posiłkowego naprawienia szkody wynikającej z kosztów prowadzenia likwidacji szkody, za którą nie był on odpowiedzialny.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcie o winie oskarżonej i braku podstaw do zasądzenia odszkodowania na rzecz pokrzywdzonego	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Argumentacja jak wyżej. Brak było podstaw do ingerencji sądu odwoławczego w orzeczenie pierwszoinstancyjne z uwagi na prawidłowość dokonanej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów a w konsekwencji na zasadność poczynionych ustaleń	

faktycznych; wyrok odpowiada prawu i podlegał utrzymaniu w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
.	
Zwięźle o powodach zmiany	
.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art.636§1 k.p.k. Skoro to oskarżona i oskarżyciel posiłkowy spowodowali postępowanie odwoławcze to wobec nieuwzględnienia ich środków odwoławczych, ponoszą jego koszty po połowie. Oplatę w kwocie 720 zł wymierzono oskarżonej w oparciu o przepis art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r.o opłatach w sprawach karnych a oskarżycielowi posiłkowemu w oparciu o przepis art. 13 ust.2 cyt. ustawy.

7. PODPIS